

Lapok Bernardo Soares noteszéből

Harangoznak.

Már napok óta, szüntelenül.
A napok közti rések
egyre
szélesebbé válnak.

*

Lámpást gyújtok. Álmomban
nyitva hagytam
az ablakot,
arcomra színes lepkék
szálltak, ~~valaki más~~
emlékei.

Már zárva van az ablak

(óvatosan végigsimítok
az arcomon),

*

a lámpást nézem.

*...mintha azért világítana,
mert én ébren vagyok
és álmodok
a homályban, mondom
csak úgy, magamnak.*

Egyre sötétebb van,
kinyitom

az ablakot.

*

A harangszó
összekeveri az éjszaka
szótagjait,

hiába próbálom rögzíteni őket
a helyes sorrendben –

*

fáradt vagyok.
A lámpást nem sikerült
eloltanom.
Írok hát tovább,

~~valamiféle díszítőelemet
kell készítenem
a lelkemből;~~

de a szavak a papírlapon
nem az enyémekek –

Hóreb

A bokor lángokban áll.

Csönd van, csak
az ágak ropognak,
sercegnek –

a szakállas férfi
a tüzet nézi. *Semmi sem
véletlen. Vagy talán
minden az,*
mondja, csak úgy,
magának.

Megfordul. Lassan
elindul, lehajtott fejjel
ballag. Meg-
megáll,
hátranéz. Egy
kicsit még
vár.

A nyáj már az égben.
A felhőket legelik,
egyre erősebben
tűz a nap –

Zenit

1.

Szabálytalan az éj.
Végigsimítok combodon,
határaidat járom:

ismerem már
vágyaidd geometriáját,
a rejtett kontinensek
körvonalait,

ujjaim lassan a partokat
érinthetik –

2.

Mélyet sóhajt a világ,

tárgyai apró, lassú
csókok. Míg átkelünk

egymáson, képzelt
csillagok
örvénylenek fölöttünk:
az öröklét

kaleidoszkópja.

3.

Világosodik már az ég.
Még csönd van,

az értelem fáit
kivágva. Nincs más,
csak a meztelen táj,
és a veríték

a hajnal homlokán.

Fest, videó, 2012

